तया त्विय स्थितं ब्रह्म जगच्चेदमश्रेषतः। भौंकारास्ररसंस्थानं यत्तु देवि स्थिरास्थिरं ॥ ३४ ॥ तप मापापयं सर्वमित यहेवि नास्ति थ। षयो खोकास्तयो वेदास्त्रैविद्यं पावकषयं ॥ ३५ ॥ नीणि ज्योतींवि वर्साञ्च नयो धर्मागमस्त्रचा। चयो गुणास्त्रयः भन्दास्त्रयो वेदास्त्रवाश्रमाः॥ ३६॥ चयः कासास्त्रवावस्थाः पितरोऽइर्किंगाद्यः। रतमाचाचयं देवि तव रूपं सरखित॥ ३७॥ विभिन्नदर्शिनामाचा ब्रह्मखो हि सनातनाः। सोमसंख्या इविःसंख्याः पाकसंख्यास सप्त याः ॥ ३८ ॥ तास्वदुचारणाहेवि क्रियन्ते ब्रह्मवादिभिः। श्रमिहें खं तथा चान्यदर्भमाचान्वितं परं । ३८ ॥ म्रविकार्य्यक्षयं दिव्यं परिणामविवर्जितं। तवैतत्परमं रूपं यक शक्यं मयोदितुं॥ ४०॥ न चास्येन च तज्जिङ्का तास्रोष्ठादिभिरूचते। रन्द्रोऽपि वसवो ब्रह्मा चन्द्राकी ज्योतिरेव च ॥ ४१॥ विश्वावासं विश्वरूपं विश्वेशं परमेश्वरं। सांखवेदान्तवादोक्तं बहुजाखास्थिरीकृतं ॥ ४२ ॥ भनादिमध्यनिधनं सदसन्न सद्व यत्। एकन्वनेकं नाप्येकं भवभेदसमात्रितं ॥ ४३॥ श्रनाखं षड्गुणास्यच वर्गाखं विगुणात्रयं। नानाशक्तिमतामेकं शक्तिवैभविकं परं ॥ ४४ ॥